

Като се доближила край морето, царкинята видѣла дѣте, което било легнало на пѣсъка съ заклопени очи. Тя се затекла къмъ него, намокрила му главицата съ вода отъ извора, турнала го на колѣнѣтъ си и, тъй като дѣтето не отворило още очи и тя не знаела, какъ да му помогне, — прѣгърнала го и нѣжно го зацѣлувала по устничкитѣ.

И въ сжщото врѣме цѣлото ѝ тѣло потреперало, тя поблѣднѣла и паднала на земята като покосенъ цвѣтъ. Само устничкитѣ ѝ станали по-алени, защото по тѣхъ се появила капки алена кръвъ.

Една отъ тѣзи капки паднала въ морето и, като паднала, не се размила въ водата, ами се издължила на червено стълбче, което заблѣстѣло въ морето, като скжпоцѣнно камъче. И на това стълбче се показали пжпчици, пжпчицитѣ порасли на клончета, отъ тѣхъ израсли нови по всички страни, — и станало цѣло дръвце, а около него — второ, трето.

Тѣзи дръвцета живѣли и дишали, защото въ тѣхъ прѣмирала душата на царкиня „Аленитѣ устнички“. И когато тѣ се разрасли въ морето като чудесенъ вѣнецъ и се издигнали надъ водата, тѣ се покрили съ земя, а на земята израсла трѣва, и цвѣтя, и дървета. Образувалъ се прѣкрасенъ островъ, който морето разхладявало, гордитѣ палми засѣнчали и красили, а сладкогласнитѣ птички веселили. А въ тихото му пристанище корабитѣ въ бурливо врѣме намирали прибѣжище.

